

[Gert Petersen]

slået en forøgelse af militærbudgettet på et enkelt år med 14 mia \$, det er mellem 90 og 100 mia danske kroner, og det foreslår man militærbudgettet forøget med på et enkelt år. Jeg er lige ved at sige: det skulle være russerne, som foretog den forøgelse, så skulle man nok have hørt kommentarer til det herhjemme også fra ansvarlig politisk side, men nu er det altså amerikanerne, og vi må nøjes med kommentarer i radioen fra den udmærkede korrespondent derovre.

Det er i øvrigt helt i strid med de valglofter, præsident Carter afgav, for han lovede, at militærbudgettet skulle nedskæres, og nu foretages der altså omvendt den største forøgelse på et enkelt år i mange, mange år, eller i hvert fald foreslås det fra regeringens side; om det hele går igennem, er da forhåbentlig tvivlsomt.

Dertil kommer ydermere opbygningen af en ny atom-u-bådsflåde, de såkaldte Trident u-både, hvor en enkelt u-båd er i stand til at affyre mellem 300 og 400 nukleare sprængladninger ved hjælp af MIRV-systemet. Man har sat de såkaldte cruise-missiles eller stifinderraketter, som jeg har set dem oversat til på dansk, i produktion og dermed afstedkommet en faktisk revolution i den militærtekniske udvikling, og det samme er tilfældet med den neutronbombe, som formodentlig også vil blive sat i produktion, og som det har været umuligt at få danske ansvarlige udenrigspolitikere – det er udenrigsministeren først og fremmest, jeg tænker på – til at tage stilling til og udtale sig om.

Vi må altså konstatere, at trods en enorm strategisk overvægt og teknologisk overlegenhed er USA under Carterregeringen slået ind på en øget kaprustning, og derfor kan jeg slet ikke tiltræde udenrigsministerens spredte, venlige bemærkninger om USAs udenrigspolitik.

Hvad det sydlige Afrika angår, er jeg enig med udenrigsministeren i den bedømmelse, han har givet af situationen i Sydafrika, men så synes jeg til gengæld, at Danmark også selv burde tage nogle initiativer. Vi har fremsat et beslutningsforslag herom, og vi vil komme tilbage til det, når det forslag er til behandling.

FNs sikkerhedsråd har erklæret en våbenembargo, men den hjælper ikke meget på nuværende tidspunkt. Den kunne have hjulpet for 10-15 år siden, da Danmark i øvrigt

gik ind for en sådan våbenembargo, men i mellemtiden har Sydafrika opbygget sine egne rustningssystemer, og derfor ville en egentlig handelsboykot have været det eneste, der havde en reel effekt. Men her er det ganske bemærkelsesværdigt, at visse vestlige stormagter nedlagde veto mod det, som var det eneste effektive.

Hvad angår situationen omkring Rhodesia eller Zimbabwe, må jeg sige, at den britiske plan, som udenrigsministeren roser, efter min opfattelse højst kan være et grundlag for forhandlinger om løsningen. Det er klart, at frihedsbevægelsen ikke vil acceptere planen, som den er, men de accepterer den som et grundlag for forhandling om en løsning. Det er min opfattelse, at Danmark bør holde tæt kontakt med og afstemme sin politik med frihedsbevægelsen og med de såkaldte frontstater.

Hvad angår Angola, er jeg enig med udenrigsministeren i hans bedømmelse af situationen. Jeg spørger mig selv, hvor de, der protesterer så voldsomt, egentlig var henne, da hele det officielle Danmark forsvarede USAs intervention i Vietnam med, at den sydvietnamesiske regering selv havde tilkaldt de amerikanske tropper. Det var endda en regering, hvis grundlag var yderst tvivlsomt. I spørgsmålet om Angola er det imidlertid klart, at Danmark hele tiden har støttet MPLA og dr. Netos regering, og det er lige så klart, at de to andre såkaldte bevægelser Unita og FNLA fra første færd har bygget på udenlandsk hjælp fra Sydafrika og Zaire og udenlandske lejetropper i dette ords egentlige og ægte forstand, nemlig tropper, der blev hvervet ved hvervekontorer, og som lod sig hverve for betaling.

Om Mellemosten vil jeg sige, at trods den optimisme og med den dramatik, der nu omgiver tingene, forekommer situationen dér os alligevel yderst alvorlig. Vi mener, at man står ved en afgørende korsvej: enten fred eller krig, og at en krig meget nemt kan udvikle sig til en verdenskrig. Man må ikke tro, at noget kan løses uden om det palæstinensiske folk. Jeg ser, at udenrigsministeren, som taler om et palæstinensisk hjemland, også erkender, at kravet herom er berettiget, men spørgsmålet er, om Israel erkender det. Begin har talt om de befriede områder, hvor det drejer sig om de besatte områder, og hans